

5. Ca sĩ...

Mẹ Lệ Hồng bị bệnh chết. Ba lấy vợ khác. Cảnh rỏ rá cạp lại, không bày vẽ tiệc tùng, chỉ có chuyện mâm com cúng. Mẹ kể có hai con riêng, e ngại chuyện con ông, con tôi, cứ lần khăn chân chừ không chịu dọn về.

Năm ấy Lệ Hồng 18 tuổi, đang học lớp 12. Vừa giận vừa thương bố, Lệ Hồng bỏ học, làm văn thư, đánh máy ở thị xã. Tỉnh lẻ tỉnh lặng. Những chiều mưa hiu hắt, giọng ca của Lệ Hồng đầm thấm mượt mà ấm lòng những người xung quanh... Ai cũng khen Lệ Hồng hát hay, gọi là ca sĩ. Rồi Hồng được cử làm cán bộ phụ trách văn nghệ của cơ quan, chuyên tổ chức hội diễn và đưa đội văn nghệ đi biểu diễn các nơi.

Năm 1980, Lệ Hồng được về thành phố Hồ Chí Minh biểu diễn. Giọng ca và đôi mắt trữ tình của Hồng đã làm một ông cán bộ cấp sở si mê. Ông này bị vợ bỏ ba năm trước, sứt sùi kể với Hồng:

- Tôi khổ lắm cô Hồng ơi, tôi chiều chuộng vợ tôi đủ điều, vậy mà nó vẫn bỏ tôi, đi theo thằng tài xế xe tải. Nếu cô không thương tôi, chắc tôi chết mất.

Lệ Hồng nghe cũng cảm động, bồi hồi... Ông ta thề sống thề chết hứa sẽ tạo mọi điều kiện để Hồng nổi danh ở đất Sài Gòn này. Ông ta cho cô xem quyết định thành lập một Ban nhạc do ông ta là người lãnh đạo và tuyên bố hùng hồn: "Không phải ai hát hay cũng về đây được. Tôi trực tiếp duyệt lý lịch và giọng ca. Đây là Ban nhạc đặc biệt..." Lệ Hồng xiêu lòng. Có người nói "Hát hò ở tỉnh lẻ thì vạn kiếp cũng là thứ cây nhà lá vườn, chỉ có ở đất đô hội này mới trở thành ca sĩ". Hồng thấy phải.

Năm đó, ông ấy tuy đã ngoài 50 nhưng trông bề ngoài còn phong độ lắm, mặt to, tai lớn, bụng và ngực đều nở nang, bệ vệ, quyền hạn chắc cũng khá, tuy không có xe ô tô riêng nhưng cần đi đâu, một cái, có xe đưa đón ngay.

Lệ Hồng nhận lời lấy ông làm chồng. Đám cưới to nhất tỉnh. Pháo nổ liên hồi suốt bữa tiệc đón dâu. Bố Hồng thời không buồn bực về chuyện con rể bằng tuổi mình nữa, vui vẻ hả hê, luôn miệng nói với mọi người: "Anh ấy là thủ trưởng, nhà nước cưới vợ cho anh ấy đấy".

Chồng Lệ Hồng tưởng vậy nhưng không phải vậy. Vợ cũ bỏ ông ấy là phải. Mỗi lần gần vợ, ông phải uống thuốc hoặc đi châm cứu.

Ngay đêm đầu, Hồng đã thấy buồn chán rồi. Ông nhậu xỉn, thuốc không công hiệu, vật vã suốt mấy tiếng đồng hồ chẳng đi tới đâu. Ông khóc, bảo di chứng sốt rét. Lệ Hồng biết ông ta nói xạo. Ông chẳng hề đi bung biên tham gia kháng chiến, chẳng hề biết sốt rét là gì. Nhờ có ông anh, nên ông ta từ một tay mồi giới đồ cổ trở thành cán bộ. Dẫu vậy, Hồng vẫn thương ông. Ông an ủi chồng: "từ từ, rồi đâu vào đó".

Chồng Hồng có thú vui sưu tập tem và những đồ vật kỳ lạ. Ông có 23 vật lạ và hai cuốn Album tem. Bây giờ có Lệ Hồng, ông khoe với thiên hạ, như khoe đồ vật đắt giá, một con tem quý hiếm. Ngày nào ông cũng mời khách đến nhà để chiêm ngưỡng dung nhan và nghe giọng ca của Lệ Hồng...

Hồng đau khổ, yêu cầu chồng cho Ban nhạc đi biểu diễn. Cục chẳng đã, ông đành phải để Hồng cùng Ban nhạc 11 người đi biểu diễn các nơi, với điều kiện đúng 11 giờ 30 tối là phải về nhà. Lệ Hồng và Ban nhạc có chút ít tiếng tăm. Cô khuây khỏa với niềm ha mê ca hát. Rồi cô đâm ra ghiền ánh đèn và khán giả. Song, hồi đó Ban nhạc không kinh doanh, chỉ biểu diễn phục vụ theo đợt. Bởi vậy, những đêm không đi biểu diễn, Lệ Hồng như người mất hồng, ra ngẩn vào ngơ. Trong ban nhạc có một tay ghi ta cự phách, bài nào cũng đệm được, đủ khả năng dẫn lối chỉ đường cho ca sĩ nếu bị "chập mạch" hay lạc giọng... Anh ta tên Thắng họ Nguyễn cao ốm, đầu tóc bù xù, giọng trầm đục rất quyến rũ.

Thắng xui Lệ Hồng nói với chồng để Ban nhạc tham gia kinh doanh ở các tụ điểm. Anh ta đăm đăm nhìn Lệ Hồng, thẳng thốt nói: "Vắng em, anh cũng buồn lắm".

Lệ Hồng giận đỏ bừng mặt, rồi lại thấy ấm lòng ngay sau đó, cũng đỏ bừng mặt. Thuyết phục mãi, ông chồng già của Hồng mới đồng ý để Ban nhạc tham gia kinh doanh. Nguyễn Thắng được phân công làm đội trưởng mót nối hợp đồng các nơi. Cơ hội đã đến. Nguyễn Thắng như cá gặp nước, như chim sổ lồng. Anh có trong tay hợp đồng trọn gói với đủ 30 đêm diễn cho cả Ban. Có tiền cát xê khá, cả đội hào hứng, chạy đi

chạy lại ào ào, vui như hội. Do nhu cầu kinh doanh, Nguyễn Thắng yêu cầu cả ban phải liên tục học và đàn dựng tiết mục mới. Anh ta dạy Hồng hát nhạc trẻ, hát nhạc Mỹ, nhạc Pháp.

"Phải biết lắc mông, lắc bụng chứ" - Anh ta gào lên. Lệ Hồng lúng túng. Anh ta nắm eo, nắm mông cô lắc qua, lắc lại hướng dẫn. Lệ Hồng lại đỏ gay mặt vì mắc cỡ. Anh ta thì thầm: "Thế giới sẽ hỗn loạn vì cặp mông của em".

Lệ Hồng mắng: "Đồ quỷ sứ". Tát nhẹ vào má anh ta, như vuốt vẩy. Cô thấy muốn vuốt ve cái đầu tóc bù xù của anh ta.

Chồng Lệ Hồng uống thuốc tăng lực. Da mặt hồng lên, bóng láng. Mái tóc lơ thơ cũng bóng láng. Tất cả đều trơn trụi, lạt lẽo. Lệ Hồng nhớ cái đầu bù xù của Nguyễn Thắng, ứa nước mắt...

Rồi chuyện đến tất phải đến. Một chiều đông mưa, Nguyễn Thắng cầm tay Lệ Hồng âu yếm: "Anh yêu em". Vợ dê hay bùng nổ cũng vậy. Lệ Hồng ôm ghì chàng ghì ta tài hoa hôn lấy hôn để, tức tưởi: "Em thương anh, em nhớ anh"...

Đêm ấy Lệ Hồng nói với chồng: "Em không muốn lừa dối anh. Em không muốn ngoại tình".

Chồng Lệ Hồng vuốt tóc, hỏi khế: "Với thằng Thắng ghi ta hả?"

Hồng cúi đầu:

- Phải, em yêu anh ấy.

Ông chồng cười khan:

- Nó có yêu cô không?

Hồng mạnh mẽ đáp:

- Chúng em sẽ hạnh phúc.

Ông chồng nín lặng một lúc, thở dài bảo:

- Tôi biết chuyện này rồi sẽ xảy ra thôi. Nhưng tôi quý cô ở điểm thẳng thắn, không quanh co giấu giếm lừa dối. Bởi vậy tôi khuyên cô hãy cẩn thận với thằng đó. Tôi không tin là nó yêu cô thật lòng. Nó không muốn cô ly dị với tôi đâu.

Hồng nói: "Anh ấy nhất định yêu em, em biết". Chồng bảo: "Cô biết về chuyện đời còn ít lắm. Không tin, mai cô cứ hỏi hấn xem? Tôi dám cá cược với cô, hấn sẽ van xin cô đừng ly dị với tôi. Tôi biết, hấn là một thằng hèn".

Lệ Hồng giận dữ hét lên:

- Ông không được nói xấu anh ấy.

Cô ngồi ngoài phòng khách chờ sáng. Trong phòng ngủ, ông chồng Lệ Hồng chăm chú xem bộ sưu tập tem của mình. Từng phút trôi qua. Rồi trời cũng sáng...

Chua chát thay! Đúng như ông chồng đã nói anh chàng ghì ta tài hoa kia rồi rít van xin Lệ Hồng đừng ly dị chồng. Cái giọng trầm ấm áp mượt mà không còn nữa, thay vào đó lại cái giọng rĩ mồn, khô nông, ỉ ôi:

"Chúng ta không thể bỏ ông ấy trong lúc này được. ông giận, giải tán Ban nhạc, anh sẽ làm gì? Anh cầu xin em hãy ở lại với ông ấy..."

Lệ Hồng thản thốt nói: "Nhưng em yêu anh, em muốn chúng ta sống với nhau. Em không muốn tình yêu của

chúng ta phải che đậy, phải lén lút, vụng trộm. Em không muốn là..."

Nguyễn Thắng đẩy Lê Hồng ra, gần giọng: "Cô không muốn điều này thì cũng phải hiểu tôi không muốn điều kia chứ. Tôi không muốn giải tán Ban nhạc cô hiểu không? Tôi thà rằng không có cô chứ không muốn trở lại nghề cạo rí sắt".

Lê Hồng choáng váng, sụp đổ.

Chồng Lê Hồng hỏi: "Sao, tôi nói đúng chứ!"

Lê Hồng thở dài đáp:

- Phải!

Ông chồng thông thả nói:

- Âu cũng là một bài học tốt cho cô.

Lê Hồng nói:

- Dầu vậy, tôi cũng vẫn ly dị anh. Đơn tôi viết rồi đây, anh ký đi.

Ông chồng ngạc nhiên, hỏi "Cô có điên không đấy?"

Lê Hồng lạnh lùng: "Chưa bao giờ tôi tỉnh táo như lúc này".

Ông chồng năn nỉ: "Cô nghĩ tiếp đi, cho chín, cho sâu, rồi hãy quyết định, đừng vì nóng giận nhất thời".

Lê Hồng bảo:

- Tôi không giận anh Thắng đâu. Anh ta đáng thương hại, không đáng giận. Vì sự kính trọng anh nên tôi phải ly dị. Anh hãy hiểu điều đó.

Chồng Lê Hồng đi đi, lại lại vòng quanh nhà bấy lần rười, lắc đầu, ngao ngán nói:

- Cô đã muốn vậy, tôi cũng đành chịu thôi. Dù sao tôi cũng cảm ơn cô đã thẳng thắn ngay từ đầu. Tôi sẽ thu xếp cho cô một chỗ để ở và sẽ không giải tán Ban nhạc.

Lê Hồng lặng lẽ từ biệt chồng. Nguyễn Thắng sẵn đón nồng nhiệt:

- Giờ thì anh với em được tự do rồi, chúng ta sẽ chinh phục thiên hạ...

Gã ghé môi định hôn. Lê Hồng đẩy ra, bảo "Thối lắm!".

Lê Hồng vẫn hát, Nguyễn Thắng vẫn đàn nhưng không còn nồng nhiệt say đắm như trước nữa.

Để giữ Ban nhạc khỏi tan, Nguyễn Thắng chọn người khác ăn ý với mình hơn làm ca sĩ chính. Lê Hồng hát phụ, những bài hát buồn đi cùng kèn và sáo. Sự thay đổi này có vẻ hợp lý hợp tình, tạo nên nét phong phú của Ban nhạc, nhưng cũng từ đó đẩy Lê Hồng xuống hàng thứ hai. Lê Hồng buồn da diết. Giọng ca càng buồn hơn.

Một ngày kia, có ông kiến trúc sư mê giọng hát của Lê Hồng, tặng hoa và mời đi ăn trưa ở nhà hàng. Ông kiến trúc sư thông kim bác cổ, có tài hài hước. Trong bữa ăn và cả buổi chiều đi chơi ở Lái Thiêu, Lê Hồng cười nhiều lắm. Rồi ông ta cũng nói: "Anh yêu em".

Lê Hồng mỉm cười im lặng... Ông ta bảo sẽ bỏ vợ để cưới Lê Hồng. Lê Hồng cũng im lặng, cười và vút cổ ông ta xuống.

Lệ Hồng có thai với ông kiến trúc sư. Ông ta thần thờ:

- Anh có hai đứa con gái rồi, nếu em sinh cho anh đứa con trai thì tuyệt vời. Anh sẽ cưới em, bất chấp mọi thứ.

Lệ Hồng bịt miệng ông ta, bảo: "Anh đừng nói nữa kéo em lại ới". Ông ta là một người thông minh, vội kể chuyện tiếu lâm về một gã học trò nghèo xứ Nghệ mang con cá gỗ đến nhà hàng xin ít nước mắm để chấm.

Lệ Hồng sinh con gái. Ông kiến trúc sư hát xẩm: "Nỗi lòng như sợi đàn căng, mỗi khi có nửa vầng trăng cuối trời, một ngày nào đó trăng ới, sợi tơ sẽ đứt hết đời nhân gian, tiếng kêu như xé tâm can, vì sao có những úa tàn trời ới, thôi đành như thí vậy thôi, sống dưới trăng suốt một đời không trăng".

Lệ Hồng khen hay, bảo ông ta chép lại cho mình những câu xẩm đó. Cô chẳng yêu cầu ông ta làm gì cả, nhưng tháng nào ông ta cũng mang tiền đến, bảo: "Để nuôi con". Ông ta để tiền lên bàn rồi đi. Lệ Hồng không nói gì. Thỉnh thoảng, vào những tối trở trời, mây gió xầm xì sần se, Lệ Hồng nắm tay ông ta kéo lại.

Đầu năm 1990, Nguyễn Thắng bảo Lệ Hồng:

- Ban nhạc cũng phải theo mốt. Tôi phải lập ban mới.

Lệ Hồng thần nhiên hỏi:

- Mọi người sẽ đi đâu?

Anh ta đáp: "Mạnh ai nấy chạy. Tôi chỉ đủ sức lo cho cô thôi".

Lệ Hồng bảo: "Anh không cần phải ân hận".

Anh ta thở dài: "Tôi không mong cô tha thứ. Tôi chỉ muốn làm việc gì đó giúp cô, thế thôi".

Lệ Hồng không nói gì. Lặng lẽ trở về nhà. Hát xẩm những câu hát: "Sống dưới trăng suốt một đời không trăng..."

Cô thà chịu cảnh thất nghiệp, chạy vạy tìm đủ chỗ để hát, nhất quyết không theo Nguyễn Thắng. Nghe nói ban nhạc của anh ta nổi như cồn, tiền thu về như nước.

Người đàn ông thứ tư đến với Lệ Hồng, rón rén, thận trọng:

- Tôi là Bùi Chương, xin hân hạnh được làm quen với chị...

Lệ Hồng cười nhả nhận:

- Cảm ơn.

Anh chàng Bùi Chương khá điển trai, cao ráo, lịch sự. Anh ta tự giới thiệu là một nhạc sĩ tài tử, sáng tác rất nhiều nhưng chưa được phổ biến vì "tính chất riêng tư quá nhiều", đành phải chấp nhận làm thuê cho các công ty, xí nghiệp, giúp họ tổ chức dân dựng, tập luyện chương trình văn nghệ quần chúng đi tham gia hội diễn. "Làm thuê theo thời vụ mà". Anh ta cười héo hắt. Lại bảo: "Nhưng dù sao cũng còn gần với âm nhạc, phải không chị". Lệ Hồng nói "Phải". Và chấp nhận yêu cầu với anh ta làm hợp đồng ba tháng với công ty X..., là nhân viên văn phòng để tham gia đội văn nghệ quần chúng của công ty.

Bùi Chương và Lệ Hồng là một cặp đi "đánh thuê" cho các nơi. Tiền bạc, tiếng tăm tuy không nhiều nhưng cũng đủ ăn, đủ vui để sống. Bùi Chương nhút nhát, hay tự ái, lẩm cẩm chỉ làm theo ý mình nên bị các ban giám khảo ghét, cho điểm thấp, ít giải. Các nơi thấy tiền bạc đổ ra, giải thu về quá nhỏ, không bỏ, bèn dẫn Bùi Chương.

Bùi Chương nói với Lệ Hồng:

- Tôi thì chẳng sao, chị mới là điều tôi lo lắng. Để tôi giúp chị.

Lệ Hồng thấy mến anh chàng bất đắc chí này, cười hỏi:

- Anh có thể giúp gì được cho tôi.

Bùi Chương hăng hái:

- Tôi sẽ giúp chị lấy chồng...

Lệ Hồng cười ngất. Hát xẩm "Sống dưới trăng suốt một đời không trăng...". Rồi khóc đỏ cả mắt.

Cứ tưởng Bùi Chương nói đùa, ai dè chuyện thật. Anh chàng dẫn đến nhà Lệ Hồng một ông lùn, tròn xoe, da bánh mật có dáng vẻ oai phong nhưng đôi mắt lại lăm lét nhìn ngang, có vẻ gian xảo. "Đây là ông Phó giám đốc công ty K... ổng mới có 54 tuổi". - Bùi Chương giới thiệu.

Lệ Hồng không dám đứng lên bắt tay khách. Xem ra, ông Phó giám đốc này chỉ cao khoảng 1m5, có kiểng chân cũng chỉ đến cằm Lệ Hồng.

Hồng bảo: "Để tôi phải cưa chân cho thấp đã". Ông Phó giám đốc nọ "quái chiêu" hơn cô nghĩ. Ông ta nói: "Cô không đồng ý thì thôi, khỏi phải cưa. Tôi nghĩ tuổi cô đâu còn ham chuyện "rước đèn" nữa".

Ba ngày sau, Bùi Chương lại dẫn một ông giám đốc cao lớn đến. Ông này nhìn Lệ Hồng như muốn lột trần cơ thể của cô. Lệ Hồng khó chịu bảo "Ông chưa hề nhìn thấy đàn bà sao?"

Ông ta cười hô hố: "Tôi cần một người như cô".

Lệ Hồng cười nhạt:

- Rất tiếc, tôi không cần ông...

Ông kiến trúc sư mang tiền tháng đến, khuyên Lệ Hồng "Có lẽ em phải lấy ai đó có tiền". Lệ Hồng hôn nhẹ lên má ông ta: "Cảm ơn!". Cô lại khóc. Rồi gào lên chửi Bùi Chương là đồ ma cô.

Nhưng Bùi Chương vẫn kiên trì mai mối cho cô. Đầu năm 1992, anh ta dẫn đến một anh chàng bụ bẫm hồng hào, giới thiệu là Việt kiều ở Canada về nước lấy vợ. Bùi Chương thì thảo tai Lệ Hồng: "Nó mê giọng hát của chị lắm. Nó chấp nhận tất cả. Làm đám cưới linh đình rồi đưa chị đi Tây".

Lệ Hồng kéo Bùi Chương ra ngoài, rít lên: "Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, rằng tôi không cần sự giúp đỡ của anh".

Bùi Chương cười hì hì phân bua:

- Nhưng đám này tốt lắm, bỏ uống.

Lệ Hồng ghen nào, sắp khóc: "Nếu anh muốn giúp tôi, xin đưa anh ta về và từ nay đừng quấy rầy tôi nữa".

Bùi Chương râu rĩ đưa anh chàng Việt kiều về. Lệ Hồng không khóc nữa. Cũng chẳng buồn rũ rượi như trước. Chị đưa con đi Đầm Sen chơi suốt ngày Chủ nhật. Ông kiến trúc sư đến trễ hơn thường lệ một tuần. Ông ta mệt mỏi, tránh nhìn Lệ Hồng, xin miếng nước uống. Lệ Hồng hỏi:

- Anh có đau bệnh gì không?

Ông ta cười méo xẹo:

- Bà vợ của anh bủa vây bịt bùng, hành hạ anh suốt ngày đêm...

Lệ Hồng vỗ vạy ông ta:

- Từ nay trở đi anh khỏi phải đến đây nữa. Cứ yên tâm, em đủ sức lo cho con.

Lệ Hồng bán nhà. Sang lại căn phòng ở chung cư. Chị chấp nhận đi hát ở nhà hàng. Nguyễn Thắng tìm đến, giận dữ:

- Tôi không thể hiểu nổi cô nữa, có sao cô lại đi hát ở nhà hàng. Cô có biết hát ở đó tủi nhục như thế nào không?

Lệ Hồng lạnh nhạt nói:

- Biết! Thì đã sao?

Nguyễn Thắng ôm ghì lấy Lệ Hồng hỗn hển:

- Tha thứ cho anh. Anh xin cưới em. Chúng ta sẽ chinh phục thiên hạ. Ba năm rồi, anh vẫn không thể quên em được. Hãy đi cùng anh. Anh cầu xin em!.

Lệ Hồng mỉm cười, bảo: "Nước đã đổ xuống đất rồi, không thể vớt lại được nữa".

Đêm đêm Lệ Hồng hát "Đời tôi cô đơn", "Thiên thai", "Suối mơ", "Sao em nữ vội lấy chồng"... quanh các bàn ăn với sự hồn nhiên, cười cợt, lắc qua lắc lại, đưa đẩy bộ ngực đồ sộ trước mắt khách. Ban ngày chị dán nhãn băng cát-xét cho xí nghiệp băng nhạc. Giá công "bèo" lắm, lại thất thường nay có, mai không. Nhưng dù sao cũng còn hơn là chẳng có việc gì làm, lại được nghe thoải mái các băng nhạc mới...

Một lần, trong lúc buồn vắng vợ, đọc báo thấy có bài thơ gửi tặng L.H của tác giả Hy Chương, Lệ Hồng chợt nhớ tới anh chàng Bùi Chương điển trai tao nhã lắm sĩ diện ngày nào. Ngày hôm sau, lúc nhá nhem tối, Bùi Chương tìm đến. Ba năm không gặp, chàng ta vẫn như xưa, nhã nhặn, lịch thiệp và bảnh bao với chiếc cà vạt màu xanh nước biển. Lệ Hồng vui vẻ nói đùa: "Sao, lần này anh dẫn đến cho tôi ai vậy. Một ông Tây hay Tàu, hoặc Hàn Quốc, Nhật Bản?".

Bùi Chương bẽn lễn, phân trần:

- Chỉ có mình tôi thôi. Tôi tìm chị muốn đứt hơi. Chị trốn kỹ quá. Nếu không thích chồng thì thôi, cần chi phải đổi nhà.

Lệ Hồng bảo:

- Tôi đổi nhà để kiếm vốn làm ăn thôi, đâu có trốn anh.

Chàng ta trách Lệ Hồng sao đại dột đâm đầu vô nhà hàng hát mướn. Anh ta khẳng định giọng ca của Lệ Hồng vẫn có đầy đủ sức mạnh chinh phục thiên hạ. Anh ta bảo: "Điều quan trọng là cánh nhà báo. Nhà báo thời nay có quyền lớn lắm. Họ đã "lãng xê" ai, người đó thành "siêu sao" ngay. Tôi muốn giúp chị trở lại sân khấu ca nhạc. Tôi đang làm cộng tác viên cho một số báo...

Lệ Hồng cười hỏi:

- Anh lấy bút danh là Hy Chương chứ gì?

Chàng ta đỏ mặt, lúng túng:

- Sao chị biết!

Lệ Hồng thấy mến anh ta. Con người tốt bụng cố chấp này, dầu có bốc đồng, tự ái thất thường nhưng vẫn

luôn tỏ ra lịch thiệp, đúng đắn. Nghe nói trước đây, cô Đoàn Trang hàng xóm tầng trên của Lệ Hồng, mê anh ta lắm. Cô Đoàn Trang buôn bán thua lỗ, bỏ chợ trời, về làm công nhân xưởng in. Ngay lập tức cô được chọn vào đội văn nghệ và được anh chàng Bùi Chương hướng dẫn hát đơn ca bài "con kên xanh xanh". Cô tặng Bùi Chương cả một tá khăn tay thêu hoa. Bùi Chương đem chia hết cho mọi người. Cô Đoàn Trang giận điên lên, bỏ tập văn nghệ lấy chồng ngay lập tức.

Bùi Chương biết Lệ Hồng ở chung cư này nhờ buổi ăn nhậu ở nhà cô Đoàn Trang. Ông chồng cô Đoàn Trang theo lệnh cô vợ trẻ mời bằng được nhà thơ, nhạc sĩ, ca sĩ, nhà báo Hy Chương tức Bùi Chương về ăn tiệc sinh nhật lần thứ 28 của mình. Vui miệng, ông chồng cô Đoàn Trang kể về cô ca sĩ nhà hàng Lệ Hồng. Thế là, suốt buổi tiệc, chàng Hy Chương kia không để mắt tới nữ chủ nhà, toàn khen cô ca sĩ Lệ Hồng có giọng hát hay đến mụ mẫm, đến tan nát lòng người...

ở chung cư, khó có thể giữ bí mật được những chuyện tình cảm. Để tránh mất lòng người hàng xóm, chị Lệ Tuyết đã kể chuyện "tiệc sinh nhật cô Đoàn Trang" cho Lệ Hồng nghe.

Hóa ra là vậy. Cô Đoàn Trang ghét Lệ Hồng là vì chàng Hy Chương kia... Lệ Tuyết thì thào vào tai Lệ Hồng: "Chàng ta yêu chị say đắm".

Lệ Hồng bật cười: - Bùi Chương ấy à? Lệ Tuyết diễn bài lịch thiệp, ý nhị, cười mím chi, lại che miệng...

Lệ Hồng thần thờ đôi chút. Soi gương, cau mày ngẫm nghĩ không biết Bùi Chương có mê mình thật không. Ngày sau, chị quyết chí ăn kiêng cho đỡ mập. Chiều gần tối, chị hơi bồn chồn, có ý chờ đợi Bùi Chương. Được ba ngày chị bỏ ăn kiêng, thấy kệ mập. Con gái hát "Đời tôi cô đơn...". Chị giận, tát nó, như tát mình. Rồi khóc!

Tiếng gõ cửa ấy là của Bùi Chương. Anh ta mang hoa đến tặng Lệ Hồng. Thêm một cái bánh sinh nhật nữa. Lệ Hồng nhớ ra ngày sinh nhật của mình. Đã 5 năm rồi, chị không tổ chức sinh nhật cho mình

Lệ Hồng hát: "Đời tôi cô đơn nên yêu ai cũng cô đơn"...

Bùi Chương đệm đàn hát theo: "Đời tôi cô đơn..."

Lệ Hồng cảm xúc thật sự, bảo: "Vào giọng nhuyễn lắm".

Bùi Chương nuốt nghẹn nói: "Tôi đã thấy phép tính một cộng một bằng không ($1 + 1 = 0$) Lệ Hồng ngờ vực: "Làm gì có chuyện đó". Bùi Chương mạnh mẽ hẳn lên: "Thì đấy, nỗi cô đơn của tôi cộng thêm cô đơn của Hồng lại thành ra không cô đơn nữa".

Không lẽ anh ta yêu mình thật!

Lệ Hồng thấy sợ! Nhìn quanh xem có nơi nào để trốn. Nhưng cánh tay của Bùi Chương đã chặn lại.

Lệ Hồng cười băng quơ, thăm thì hát xẩm "Một liêu ba bảy cũng liêu, cầu Ngang cũng vượt, cầu Kiều cũng qua. Dặm trường thân gái xông pha. Để xem con tạo trêu ta thế nào..."